EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 17.7.2020
COM(2020) 323 final

2020/0145 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om grænseoverskridende betalinger i Unionen (kodifikation)

(EØS-relevant tekst)

BEGRUNDELSE

1. I forbindelse med Borgernes Europa lægger Kommissionen stor vægt på at forenkle EU-lovgivningen for at gøre den klarere og lettere tilgængelig for almindelige borgere, således at de får nye muligheder og kan udnytte de specifikke rettigheder, som EU-lovgivningen giver dem.

   Dette mål kan ikke nås, så længe en lang række bestemmelser, som er blevet ændret gentagne gange, ofte ganske væsentligt, stadig ikke er samlet, men skal findes dels i den oprindelige retsakt, dels i senere ændringsretsakter. Det er således nødvendigt at foretage omfattende undersøgelser af mange forskellige dokumenter, der skal sammenholdes, før det kan fastslås, hvilke regler der gælder.

   Som følge heraf er det af afgørende betydning, at bestemmelser, der ofte er blevet ændret, kodificeres, hvis EU-lovgivningen skal være klar og gennemsigtig.

2. Den 1. april 1987 besluttede Kommissionen[1] derfor at pålægge sine medarbejdere at kodificere alle retsakter senest efter den tiende ændring af dem, idet den understregede, at dette er et minimumskrav, og at tjenestegrenene skal bestræbe sig på at kodificere de tekster, de er ansvarlige for, med endnu kortere mellemrum for at sikre, at EU-reglerne er klare og lette at forstå.

3. Dette blev bekræftet i formandskabets konklusioner fra Det Europæiske Råd i Edinburgh (december 1992)[2], hvori det understreges, at en kodifikation er vigtig, fordi den giver sikkerhed med hensyn til, hvilke retsforskrifter der gælder vedrørende et bestemt spørgsmål på et bestemt tidspunkt.

   Kodifikationen skal foretages under fuldstændig overholdelse af den normale procedure for vedtagelse af Unionens retsakter.

   Eftersom der ved kodifikation ikke må foretages nogen ændringer af indholdet i de kodificerede retsakter, har Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen i en interinstitutionel aftale af 20. december 1994 fastsat, at der kan anvendes en hasteprocedure til hurtig vedtagelse af de kodificerede retsakter.

4. Formålet med dette forslag er at foretage en kodifikation af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001[3]. Den nye forordning træder i stedet for de forskellige retsakter, som er indarbejdet i den[4]; forslaget ændrer ikke indholdet af de retsakter, der kodificeres, men er blot en sammenskrivning af dem, og der foretages kun de formelle ændringer, der er nødvendige af hensyn til selve kodifikationen.

5. Forslaget til kodifikation er udarbejdet på grundlag af en foreløbig konsolidering på 24 officielle sprog af forordning (EF) nr. 924/2009 og retsakterne om ændring heraf, som er foretaget af Kontoret for Den Europæiske Unions Publikationer ved hjælp af et edb-system. Hvor artiklerne har fået nye numre, vises sammenhængen mellem de gamle og de nye numre i en tabel i bilag II til den kodificerede forordning.

---

1 KOM(87) 868 PV.
2 Se bilag 3 til del A i konklusionerne.
3 Opført i lovgivningsprogrammet for 2020.
4 Se bilag I til dette forslag.

↓ 924/2009 (tilpasset)

2020/0145 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om grænseoverskridende betalinger i ⌦ Unionen ⌫ (kodifikation)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om ⌦ Den Europæiske Unions funktionsmåde ⌫, særlig artikel ⌦ 114 ⌫, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til henstilling fra Den Europæiske Centralbank[5],

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg[6],

efter den almindelige lovgivningsprocedure, og

ud fra følgende betragtninger:

↓ 924/2009

(1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009[7] er blevet ændret væsentligt flere gange[8]. Forordningen bør af klarheds- og rationaliseringshensyn kodificeres.

↓ 924/2009 betragtning 1 (tilpasset)

(2) Af hensyn til et velfungerende indre marked og for at lette den grænseoverskridende handel i ⌦ Unionen ⌫ er det afgørende, at gebyrerne for grænseoverskridende betalinger i euro er de samme som for tilsvarende betalinger inden for en medlemsstat.

5 EUT C […] af […], s. […].

6 EUT C […] af […], s. […].

7 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11).

8 Se bilag I.

↓ 924/2009 betragtning 5 (tilpasset)

(3) Det er ikke hensigtsmæssigt at anvende princippet om lige store gebyrer for betalingsinstrumenter, der hovedsagelig eller udelukkende er papirbaserede, som f.eks. checks, eftersom de i sagens natur ikke kan håndteres så effektivt som elektroniske betalinger.

↓ 924/2009 betragtning 6 (tilpasset)

(4) Princippet om lige store gebyrer bør finde anvendelse på betalinger, der er påbegyndt eller afsluttet på papir eller i kontanter og som er blevet behandlet elektronisk i løbet af betalingskæden, bortset fra checks, samt på alle gebyrer, der er direkte eller indirekte forbundet med en betalingstransaktion, herunder gebyrer forbundet med en kontrakt. Indirekte gebyrer omfatter gebyrer for oprettelse af en fast betalingsordre eller gebyrer for anvendelse af et betalingskort eller debet- eller kreditkort, som bør være de samme for indenlandske og grænseoverskridende betalingstransaktioner inden for ⌦ Unionen ⌫.

↓ 924/2009 betragtning 7

(5) Med henblik på at forebygge, at betalingsmarkedet opsplittes, er det hensigtsmæssigt at følge princippet om lige store gebyrer. Der bør til dette formål for hver kategori af grænseoverskridende betalingstransaktion identificeres en indenlandsk betaling med samme eller meget tilsvarende karakteristika som den grænseoverskridende betaling. Det bør være muligt bl.a. at anvende følgende kriterier til identifikation af den indenlandske betaling, der svarer til en grænseoverskridende betaling: den kanal, som benyttes til at initiere, udføre og afslutte betalingen, automatiseringsgraden, en eventuel betalingsgaranti, kundestatus og forbindelse med udbyderen af betalingstjenester eller det betalingsinstrument, der anvendes, som defineret i artikel 4, nr. 14), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366[9]. Disse kriterier bør ikke betragtes som udtømmende.

↓ 924/2009 betragtning 8 (tilpasset)

(6) De kompetente myndigheder bør udstede retningslinjer for identifikation af tilsvarende betalinger, når de finder det nødvendigt. Kommissionen bør, om nødvendigt med bistand fra Betalingsudvalget der ⌦ er oprettet i henhold til artikel 85, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF[10] ⌫, give passende vejledning og bistå de kompetente myndigheder.

[9] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).

[10] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).

↓ 2019/518 betragtning 4 (tilpasset)

(7) For at det indre marked kan fungere tilfredsstillende og for at ⌦ undgå ⌫ ulighederne for brugere af betalingstjenester i medlemsstater i og uden for euroområdet i forhold til grænseoverskridende betalinger i euro, er det nødvendigt at sikre, at gebyrer for grænseoverskridende betalinger i euro inden for Unionen bringes på samme niveau som gebyrerne for tilsvarende nationale betalinger i den nationale valuta i den medlemsstat, hvor betalingstjenestebrugerens udbyder af betalingstjenester har hjemsted. En udbyder af betalingstjenester anses for at have hjemsted i den medlemsstat, hvor denne udbyder sine tjenester til brugeren af betalingstjenester.

↓ 2019/518 betragtning 5 (tilpasset)

(8) Vekselgebyrerne tegner sig for en betydelig del af de omkostninger, der er forbundet med grænseoverskridende betalinger, når der anvendes forskellige valutaer i betalerens medlemsstat og betalingsmodtagerens medlemsstat. I artikel 45 i direktiv (EU) 2015/2366 stilles der krav om, at gebyrer og den anvendte vekselkurs skal være gennemsigtige. Nævnte direktivs artikel 52, stk. 3, specificerer oplysningskravene med hensyn til betalingstransaktioner, der er omfattet af en rammeaftale, og artikel 59, stk. 2, i nævnte direktiv omfatter oplysningskravene for parter, der tilbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på salgsstedet. Det er nødvendigt at ⌦ fastlægge ⌫ yderligere foranstaltninger med henblik på at beskytte forbrugerne mod overdrevent høje gebyrer for valutaomregningstjenester og sikre, at forbrugerne gives de informationer, som de har brug for til at vælge den bedste valutaomregningsmulighed.

↓ 2019/518 betragtning 6 (tilpasset)

(9) ⌦ Disse ⌫ foranstaltninger ⌦ bør ⌫ være passende, hensigtsmæssige og omkostningseffektive. I situationer, hvor betaleren står over for forskellige valutaomregningsmuligheder i en pengeautomat eller på salgsstedet, bør de oplysninger, der gives, samtidig gøre det muligt at foretage en sammenligning, således at betaleren kan træffe et informeret valg.

↓ 2019/518 betragtning 7

(10) For at opnå sammenlignelighed bør vekselgebyrer for alle kortbaserede betalinger udtrykkes på samme måde, nemlig som procentuelle avancetillæg i forhold til de senest tilgængelige vekselkurser for euro, som Den Europæiske Centralbank (ECB) har udstedt. Et avancetillæg skal muligvis baseres på en kurs, der beregnes ud fra to ECB-kurser i tilfælde af en omregning mellem to ikkeeurovalutaer.

↓ 2019/518 betragtning 8 (tilpasset)

(11) I overensstemmelse med de i direktiv (EU) 2015/2366 fastsatte generelle oplysninger, der skal gives om vekselgebyrer, skal udbydere af valutaomregningstjenester offentliggøre oplysninger om deres vekselgebyrer, før betalingstransaktionen initieres. Parter, der tilbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på salgsstedet, bør give oplysninger om deres gebyrer for sådanne tjenester på en klar og tilgængelig måde, f.eks. ved at angive deres gebyrer ved skranken eller digitalt på terminalen eller på skærmen i tilfælde af onlinekøb. Ud over de oplysninger, der er omhandlet i artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366 bør disse parter, før betalingen initieres, give klare oplysninger om det beløb, der skal udbetales til betalingsmodtageren i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, og det samlede beløb, som betaleren skal betale i den valuta, som betalers konto føres i. Det beløb, der skal betales i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, bør udtrykke prisen på de varer ⌦ eller ⌫ tjenesteydelser, der skal købes, og kan angives ved kassen frem for på betalingsterminalen. Den valuta, som betalingsmodtageren anvender, er generelt den lokale valuta, men kan ifølge princippet om aftalefrihed i visse tilfælde være en anden EU-valuta. Det samlede beløb, som betaleren skal betale i den valuta, som betalers konto føres i, bør bestå af prisen på varerne eller tjenesteydelserne og vekselgebyrerne. Begge beløb bør desuden dokumenteres på kvitteringen eller på et andet varigt medium.

↓ 2019/518 betragtning 9

(12) Med hensyn til artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366, hvor en valutaomregningstjeneste tilbydes i en pengeautomat eller på salgsstedet, bør det være muligt for betaleren at afvise denne tjeneste og i stedet betale i den valuta, som betalingsmodtageren anvender.

↓ 2019/518 betragtning 10

(13) For at give betalere mulighed for at sammenligne vekselgebyrmulighederne i en pengeautomat eller på salgsstedet bør betalernes betalingstjenesteudbydere ikke kun medtage fuldt sammenlignelige oplysninger om de gældende vekselgebyrer på de vilkår og betingelser, der er fastsat i deres rammeaftale, men bør også offentliggøre disse oplysninger på en bredt og let tilgængelig elektronisk platform, navnlig på deres kundewebsteder, på deres websted for netbank og på deres mobilbankapplikation, på en let forståelig og tilgængelig måde. Dette ville gøre det muligt at udvikle sammenligningswebsteder for at gøre det lettere for forbrugerne at sammenligne priser, når de rejser eller handler i udlandet. Betaleres betalingstjenesteudbydere bør desuden minde betalerne om de gældende vekselgebyrer, når en kortbaseret betaling foretages i en anden valuta, ved hjælp af bredt tilgængelige og let tilgængelige elektroniske kommunikationskanaler såsom sms-beskeder, e-mails eller push-meddelelser via betalers mobilbankapplikation. Betalingstjenesteudbydere bør aftale den elektroniske kommunikationskanal, hvorigennem de vil tilvejebringe oplysninger om vekselgebyrer, med betalingstjenestebrugerne under hensyntagen til den mest effektive kanal til at nå ud til betaleren. Betalingstjenesteudbydere bør også acceptere

anmodninger fra betalingstjenestebrugere om at fravælge at modtage de elektroniske meddelelser, der indeholder oplysninger om vekselgebyrerne.

↓ 2019/518 betragtning 11 (tilpasset)

(14) Regelmæssige påmindelser er passende i situationer, hvor betaleren opholder sig i udlandet i længere tid, f.eks. hvis betaleren er udstationeret eller studerer i udlandet, eller hvis betaleren jævnligt benytter et kort til onlinekøb i den lokale valuta. En forpligtelse til at sørge for sådanne påmindelser ville sikre, at betaleren informeres, når denne overvejer de forskellige valutaomregningsmuligheder.

↓ 924/2009 betragtning 9 (tilpasset)

(15) Det er væsentligt at lette udførelsen af grænseoverskridende betalinger for udbyderne af betalingstjenester. I den forbindelse bør standardiseringsbestræbelserne fremmes, især brugen af det internationale nummer ⌦ til identifikation af en betalingskonto ⌫ (IBAN) og ⌦ forretningsidentifikationskode ⌫ (BIC). Det er derfor hensigtsmæssigt, at udbydere af betalingstjenester oplyser betalingstjenesternes brugere om IBAN og BIC for den pågældende konto.

↓ 924/2009 betragtning 10 (tilpasset)

(16) For at garantere, at betalingsbalancestatistikker ⌦ inden for rammerne af det fælles eurobetalingsområde (SEPA) ⌫ forelægges løbende, rettidigt og på effektiv vis, bør det sikres, at lettilgængelige betalingsdata, f.eks. IBAN, BIC og transaktionsbeløbet og basale, aggregerede betalingsdata for forskellige betalingsinstrumenter fortsat kan indsamles, hvis ikke indsamlingsprocessen forstyrrer den automatiske gennemførelse af betalinger og kan gøres helt automatisk. Denne forordning berører ikke indberetningsforpligtelser til andre politiske formål som f.eks. forebyggelse af hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme eller til skattemæssige formål.

↓ 924/2009 betragtning 14

(17) De kompetente myndigheder bør have beføjelse til at udføre deres tilsynsopgaver effektivt og træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at betalingstjenesteudbyderne overholder denne forordning.

↓ 924/2009 betragtning 15 (tilpasset)

(18) For at gøre det muligt at klage og få erstatning i tilfælde hvor denne forordning er blevet anvendt ukorrekt, bør medlemsstaterne ⌦ fastlægge ⌫ hensigtsmæssige og effektive klage- og erstatningsprocedurer til bilæggelse af enhver tvist mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen. Det er også vigtigt at udnævne kompetente myndigheder og organer til udenretslig bilæggelse af tvister.

↓ 924/2009 betragtning 16 (tilpasset)

(19) Det er afgørende at sikre, at de kompetente myndigheder og organer til udenretslig bilæggelse af tvister i ⌦ Unionen ⌫ aktivt samarbejder med henblik på en gnidningsløs og rettidig bilæggelse af tvister på tværs af landegrænser i relation til denne forordning. Det bør være muligt for et sådant samarbejde at udformes som en udveksling af oplysninger om lovgivningen eller den juridiske praksis i deres jurisdiktioner eller en overdragelse eller overtagelse af klage- og erstatningsprocedurer, hvis det er relevant.

↓ 924/2009 betragtning 17

(20) Medlemsstaterne bør i deres nationale lovgivning fastsætte sanktioner for manglende overholdelse af denne forordning, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning.

↓ 924/2009 betragtning 18 (tilpasset)

(21) Det ville rumme indlysende fordele at udvide denne forordnings anvendelsesområde til andre valutaer end euroen, især hvad angår det antal betalinger, der er omfattet. Der bør derfor fastlægges en notifikationsprocedure, således at medlemsstater, der ikke benytter euroen som deres valuta, kan lade denne forordning omfatte grænseoverskridende betalinger, der foretages i deres nationale valuta.

↓ 2019/518 betragtning 12

(22) Kommissionen bør forelægge Europa-Parlamentet, Rådet, ECB og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af reglen om udligning af omkostningerne ved grænseoverskridende betalinger i euro med omkostningerne ved nationale transaktioner i nationale valutaer og effektiviteten af de oplysningskrav vedrørende valutaomregning, der er fastsat i denne forordning. Kommissionen bør også undersøge yderligere muligheder — og den tekniske gennemførlighed af disse muligheder — for at udvide reglen om lige gebyrer for alle EU-valutaer og for yderligere at forbedre gennemsigtigheden og sammenligneligheden af vekselgebyrer samt muligheden for at aktivere og deaktivere valgmuligheden for at acceptere den valutaomregning, der tilbydes af andre parter end betalerens betalingstjenesteudbyder.

↓ 924/2009 betragtning 22 (tilpasset)

(23) Målene for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne ⌦ men ⌫ kan ⌦ snarere ⌫ på grund af foranstaltningens omfang eller virkninger bedre nås på ⌦ Unionsplan ⌫; ⌦ Unionen ⌫ kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5 ⌦ om Den Europæiske Union ⌫. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går forordningen ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

↓ 924/2009

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

↓ 518/2019 Art. 1, nr. 1, litra a)

1. I denne forordning fastsættes bestemmelser om grænseoverskridende betalinger og om gennemsigtigheden af vekselgebyrer inden for Unionen.

↓ 924/2009

2. Denne forordning gælder for grænseoverskridende betalinger, i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv (EU) 2015/2366, foretaget i euro eller i en af de nationale valutaer i de medlemsstater, der har meddelt deres beslutning om at udvide denne forordnings anvendelsesområde til deres nationale valuta, i overensstemmelse med artikel 13.

↓ 518/2019 Art. 1, nr. 1, litra b)

Uanset dette stykkes første afsnit gælder artikel 4 og 5 for nationale og grænseoverskridende betalinger, som foretages i enten euro eller i en anden national valuta i en medlemsstat end euroen, og som omfatter en valutaomregningstjeneste.

↓ 924/2009 (tilpasset)
→1 518/2019 Art. 1, nr. 2
→2 260/2012 Art. 17, nr. 1

3. Denne forordning finder ikke anvendelse på betalinger, som sker mellem udbydere af betalingstjenester for disses egen regning eller på vegne af andre udbydere af betalingstjenester.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

1) »grænseoverskridende betaling«: en elektronisk behandlet betalingstransaktion, som initieres af en betaler, eller af eller via en betalingsmodtager, og hvor betalerens udbyder af betalingstjenester og betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester er beliggende i forskellige medlemsstater

2) »indenlandsk betaling«: en elektronisk behandlet betalingstransaktion, som initieres af en betaler, eller af eller via en betalingsmodtager, og hvor både betalerens udbyder af betalingstjenester og betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester er beliggende i samme medlemsstat

3) »betaler«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre

4) »betalingsmodtager«: en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion

5) »udbyder af betalingstjenester«: enhver af de kategorier af juridiske personer, som er omhandlet i artikel 1, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2366, og fysiske eller juridiske personer som omhandlet i samme direktivs artikel 32, men ikke de institutter, som er angivet i artikel 2, stk. 5, nummer 4-23, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU[11], og som har modtaget dispensation fra en medlemsstat i henhold til artikel 2, stk. 5, i direktiv (EU) 2015/2366

6) »bruger af betalingstjenester«: en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste enten som betaler eller som betalingsmodtager eller begge dele

7) »betalingstransaktion«: en handling, der initieres af en betaler eller af eller via en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren

8) »betalingsordre«: enhver instruktion fra en betaler eller betalingsmodtager til en udbyder af betalingstjenester om at gennemføre en betalingstransaktion

➔$_1$ 9) »gebyr«: ethvert beløb, som en betalingstjenestebruger opkræves af en betalingstjenesteudbyder, og som er direkte eller indirekte forbundet med en betalingstransaktion, ethvert beløb, som en betalingstjenestebruger opkræves af en betalingstjenesteudbyder eller en part, der leverer valutaomregningstjenester i overensstemmelse med artikel 59, stk. 2, i (EU) 2015/2366, for en valutaomregningstjeneste, eller en kombination heraf ←

➔$_2$ 10) »midler«: sedler og mønter, kontopenge og elektroniske penge som defineret i artikel 2, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF[12] ←

11) »forbruger«: en fysisk person, der handler uden for sin virksomhed som handlende, erhvervsdrivende eller udøver af et liberalt erhverv

12) »mikrovirksomhed«: en virksomhed, der på det tidspunkt, hvor aftalen om betalingstjenesten indgås, er en virksomhed som defineret i artikel 1 og artikel 2, stk. 1 og 3, i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF[13]

13) »interbankgebyr«: et gebyr, der betales mellem betalerens og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester for hver enkelt debiteringstransaktion

14) »direkte debitering«: en betalingstjeneste med henblik på at debitere en betalers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion initieres af betalingsmodtageren på grundlag af,

---

[11] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

[12] Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

[13] Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36).

at betaleren har meddelt sit samtykke til betalingsmodtageren, til betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester eller til betalerens egen udbyder af betalingstjenester

15) »direkte debiteringsordning«: et fælles sæt regler, praksis og standarder, som er aftalt mellem udbydere af betalingstjenester med henblik på gennemførelse af direkte debiteringstransaktioner.

Artikel 3

Gebyrer for grænseoverskridende betalinger og tilsvarende indenlandske betalinger

---

↓ 518/2019 Art. 1, nr. 3, litra a)

1. Gebyrer, som en udbyder af betalingstjenester opkræver af en bruger i forbindelse med grænseoverskridende betalinger i euro, skal være de samme som de gebyrer, som denne udbyder af betalingstjenester opkræver for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi i den nationale valuta i den medlemsstat, hvor betalingstjenestebrugerens betalingstjenesteudbyder har hjemsted.

↓ 518/2019 Art. 1, nr. 3, litra b)

2. Gebyrer, som en udbyder af betalingstjenester opkræver af en bruger af betalingstjenester i forbindelse med grænseoverskridende betalinger i den nationale valuta i en medlemsstat, der har meddelt sin beslutning om at udvide denne forordnings anvendelsesområde til sin nationale valuta i overensstemmelse med artikel 13, skal være de samme som de gebyrer, som denne udbyder af betalingstjenester opkræver af brugere af betalingstjenester for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi og i samme valuta.

↓ 924/2009

3. Ved vurderingen af gebyrniveauet for en grænseoverskridende betaling skal en udbyder af betalingstjenester med henblik på opfyldelsen af stk. 1 identificere den tilsvarende indenlandske betaling.

De kompetente myndigheder udsteder retningslinjer for identifikation af tilsvarende indenlandske betalinger, når de finder det nødvendigt. De kompetente myndigheder samarbejder aktivt inden for Betalingsudvalget, der er nedsat i henhold til artikel 85, stk. 1, i direktiv 2007/64/EF, for at sikre sammenhæng mellem retningslinjerne for tilsvarende indenlandske betalinger.

↓ 518/2019 Art. 1, nr. 3, litra d)

4. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse på vekselgebyrer.

↓ 518/2019 Art. 1, nr. 4

Artikel 4

Vekselgebyrer i forbindelse med kortbaserede transaktioner

1. For så vidt angår de oplysninger, der skal gives om vekselgebyrer og den gældende vekselkurs, jf. artikel 45, stk. 1, artikel 52, stk. 3, og artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366, skal betalingstjenesteudbydere og parter, der udbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på det salgssted, som er omhandlet i artikel 59, stk. 2, i nævnte direktiv, udtrykke de samlede vekselgebyrer som et procentuelt avancetillæg i forhold til de senest tilgængelige vekselkurser for euro, der er udstedt af Den Europæiske Centralbank (ECB). Dette avancetillæg skal oplyses til betaleren, før betalingstransaktionen initieres.

2. Betalingstjenesteudbydere skal også offentliggøre de avancetillæg, der er omhandlet i stk. 1, på en forståelig og let tilgængelig måde på en bredt og let tilgængelig elektronisk platform.

3. Foruden de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, skal den part, der leverer valutaomregningstjenesten i en pengeautomat eller på salgsstedet, give betaleren følgende oplysninger, før betalingstransaktionen initieres:

a) det beløb, der skal betales til betalingsmodtageren i den valuta, som betalingsmodtageren anvender

b) det beløb, som betaleren skal betale, i den valuta, som betalers konto føres i.

4. En part, der leverer valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på salgsstedet, skal klart anføre de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, i pengeautomaten eller på salgsstedet. Før betalingstransaktionen initieres, skal den pågældende part også underrette betaleren om muligheden for at betale i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, og med den valutaomregning, der efterfølgende udføres af betalerens betalingstjenesteudbyder. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1 og 3, skal også stilles til rådighed for betaleren på et varigt medium, efter at transaktionen er blevet initieret.

5. Betalerens betalingstjenesteudbyder sender for hvert betalingskort, som er blevet udstedt til betaleren af betalerens betalingstjenesteudbyder, og som er knyttet til den samme konto, betaleren en elektronisk meddelelse med de i stk. 1 omhandlede oplysninger uden unødig forsinkelse, efter at betalerens betalingstjenesteudbyder modtager en betalingsordre ved en kontanthævning i en pengeautomat eller for en betaling på et salgssted i en hvilken som helst EU-valuta, som er forskellig fra den valuta, som betalerens konto føres i.

Uanset første afsnit skal en sådan meddelelse sendes igen én gang i hver måned, hvori betalerens betalingstjenesteudbyder modtager en betalingsordre fra betaleren i samme valuta.

6. Betalingstjenesteudbyderen aftaler med betalingstjenestebrugeren den eller de bredt tilgængelige og let tilgængelige elektroniske kommunikationskanal(er), hvorigennem betalingstjenesteudbyderen sender den i stk. 5 omhandlede meddelelse.

Betalingstjenesteudbydere skal tilbyde betalingstjenestebrugere muligheden for at fravælge at modtage de i stk. 5 omhandlede elektroniske meddelelser.

Betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan aftale, at stk. 5 og dette stykke ikke finder anvendelse helt eller delvist, hvis betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.

7. De i denne artikel omhandlede oplysninger skal fremlægges gratis og på en neutral og forståelig måde.

↓ 518/2019 Art. 1, nr. 5 (tilpasset)

Artikel 5

Vekselgebyrer i forbindelse med kreditoverførsler

1. Når en valutaomregningstjeneste tilbydes af betalerens betalingstjenesteudbyder i forbindelse med en kreditoverførsel som defineret i artikel 4, nr. 24), i direktiv (EU) 2015/2366, der initieres online direkte ved brug af betalingstjenesteudbyderens websted eller mobilbankapplikation, skal betalingstjenesteudbyderen, for så vidt angår artikel 45, stk. 1, og artikel 52, stk. 3, i nævnte direktiv, før betalingstransaktionen initieres, informere betaleren på en klar, neutral og forståelig måde om de anslåede gebyrer for valutaomregningstjenester, der gælder for kreditoverførslen.

2. Forud for initieringen af en betalingstransaktion meddeler betalingstjenesteudbyderen på en klar, neutral og forståelig måde betaleren den samlede anslåede kreditoverførsel i den valuta, som betalerens konto føres i, herunder eventuelle transaktionsgebyrer og eventuelle vekselgebyrer. Betalingstjenesteudbyderen skal også oplyse det anslåede beløb, der skal overføres til betalingsmodtageren i den valuta, som ⌦ betalingsmodtagerens ⌫ konto føres i.

↓ 924/2009 (tilpasset)

Artikel 6

Foranstaltninger, der kan lette automatiseringen af betalinger

1. En udbyder af betalingstjenester oplyser, når dette er relevant, brugeren af betalingstjenester om brugerens ⌦ internationale nummer til identifikation af en betalingskonto ⌫ (IBAN) og udbyderen af betalingstjenesters ⌦ forretningsidentifikationskode ⌫ (BIC).

Desuden oplyser en udbyder af betalingstjenester, når dette er relevant, om brugeren af betalingstjenesters IBAN og udbyderen af betalingstjenesters BIC på kontoudtog eller i et bilag hertil.

En udbyder af betalingstjenester skal give brugeren af betalingstjenester de oplysninger, som er påkrævet i henhold til dette stykke, gratis.

↓ 260/2012 Art. 17, nr. 3, litra b) (tilpasset)

2. Udbyderen af betalingstjenester kan opkræve yderligere gebyrer ud over dem, der opkræves i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, af brugeren af betalingstjenester, hvis denne bruger pålægger udbyderen af betalingstjenester at gennemføre ⌦ en ⌫ grænseoverskridende betaling uden at meddele IBAN og, i hensigtsmæssigt omfang og i

overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012[14], den tilhørende BIC for betalingskontoen i den anden medlemsstat. Disse gebyrer skal være passende og stå i rimeligt forhold til omkostningerne. De skal være aftalt mellem udbyderen af betalingstjenester og brugeren af betalingstjenesten. Udbyderen af betalingstjenester skal oplyse brugeren af betalingstjenesten om størrelsen af de yderligere gebyrer i god tid før, at brugeren bindes af denne aftale.

↓ 924/2009 (tilpasset)

3. Når det er hensigtsmæssigt i forhold til den pågældende betalingstransaktions art og for så vidt angår fakturering af varer og tjenesteydelser inden for ⌦ Unionen ⌫, skal en leverandør af varer og tjenesteydelser, der accepterer betalinger, som er omfattet af denne forordning, oplyse sine kunder om sit IBAN og BIC på sin udbyder af betalingstjenester.

Artikel 7

Forpligtelse til at foretage betalingsbalanceindberetninger

↓ 260/2012 Art. 17, nr. 4 (tilpasset)

1. Medlemsstaterne ⌦ skal ikke fastsætte ⌫ nationale forpligtelser for udbydere af betalingstjenester til at foretage indberetninger til brug for afregningsbaserede betalingsbalancestatistikker vedrørende deres kunders betalingstransaktioner.

↓ 924/2009 (tilpasset)

2. Uden at dette berører stk. 1, kan medlemsstaterne indsamle aggregerede data eller andre relevante lettilgængelige oplysninger, når en sådan indsamling ikke har nogen indflydelse på udbyderne af betalingstjenesters straight-through processing af betalinger, og udbyderne af betalingstjenester kan automatisere indsamlingen.

Artikel 8

Kompetente myndigheder

Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder, som bærer ansvaret for at sikre, at denne forordning overholdes.

Medlemsstaterne underretter uden unødig forsinkelse, Kommissionen om ændringer med hensyn til ⌦ de kompetente ⌫ myndigheder ⌦ som meddelt i overensstemmelse med artikel 9, andet afsnit, i forordning (EF) nr. 924/2009 ⌫.

Medlemsstaterne pålægger de kompetente myndigheder at overvåge overholdelsen af denne forordning effektivt samt at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre dens overholdelse.

---

[14] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012 s. 22).

Artikel 9

Klageprocedurer for påståede overtrædelser af denne forordning

1. Medlemsstaterne fastlægger procedurer, hvorved brugere af betalingstjenester og andre interesserede parter kan indgive klager til de kompetente myndigheder over udbydere af betalingstjenesters påståede overtrædelser af denne forordning.

2. De kompetente myndigheder skal, hvor det er relevant, og uden at dette berører retten til at indbringe en klage for en domstol i overensstemmelse med nationale retsplejeregler, informere den part, som har indgivet en klage, om eksistensen af de udenretslige klage- og erstatningsprocedurer, der er ⌦ fastlagt i henhold til ⌫ artikel 10.

Artikel 10

Udenretslige klage- og erstatningsprocedurer

1. Medlemsstaterne fastlægger tilstrækkelige og effektive udenretslige klage- og erstatningsprocedurer til bilæggelse af tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser, der følger af denne forordning, mellem brugere af betalingstjenester og deres udbydere af betalingstjenester. Medlemsstaterne udpeger med henblik herpå ⌦ de kompetente ⌫ organer.

2. Medlemsstaterne underretter uden unødig forsinkelse, Kommissionen om om ændringer med hensyn til ⌦ de ⌫ organer ⌦ der er meddelt i overensstemmelse med artikel 11, stk. 2, i forordning (EF) nr. 924/2009 ⌫.

3. Medlemsstaterne kan bestemme, at denne artikel kun gælder for brugere af betalingstjenester, som er forbrugere eller mikrovirksomheder. Medlemsstaterne skal i så fald underrette Kommissionen herom.

Artikel 11

Samarbejde på tværs af landegrænser

De forskellige medlemsstaters kompetente myndigheder og organerne med ansvar for ⌦ de ⌫ udenretslige klage- og erstatningsprocedurer, jf. artikel 8 og 10, samarbejder aktivt og hurtigt om at bilægge tvister på tværs af landegrænser. Medlemsstaterne sikrer, at der finder et sådant samarbejde sted.

Artikel 12

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter bestemmelserne om sanktioner for overtrædelse af denne forordning og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. ⌦ De fastsatte ⌫ sanktioner skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. ⌦ Medlemsstaterne meddeler uden unødig forsinkelse, Kommissionen om enhver ændring, der berører de bestemmelser og foranstaltninger, der er anmeldt i overensstemmelse med artikel 13 i forordning (EF) nr. 924/2009 ⌫.

Artikel 13

Anvendelse på andre valutaer end euroen

En medlemsstat, som ikke benytter euroen som sin valuta, og som beslutter at udvide nærværende forordnings anvendelsesområde til sin nationale valuta underretter Kommissionen herom. Denne notifikation offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*. Den udvidede anvendelse af denne forordning får virkning 14 dage efter denne offentliggørelse.

↓ 518/2019 Art. 1, nr. 6 (tilpasset)

Artikel 14

Revision

1. Senest den 19. april 2022 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet, ECB og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen og virkningen af denne forordning, som navnlig skal indeholde:

a) en evaluering af den måde, hvorpå betalingstjenesteudbydere anvender nærværende forordnings artikel 3

b) en evaluering af udviklingen i ⌦ antallet af og størrelsen af ⌫ gebyrer for nationale og grænseoverskridende betalinger i medlemsstaternes nationale valutaer og i euro siden ⌦ datoen for ⌫ vedtagelsen af ⌦ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/518[15], det vil sige den 19. marts 2019 ⌫

c) en evaluering af virkningen af nærværende forordnings artikel 3 om udvikling af vekselgebyrer og andre gebyrer i forbindelse med betalingstjenester for både betalere og betalingsmodtagere

d) en evaluering af den anslåede virkning af ændringen af nærværende forordnings artikel 3, stk. 1, med henblik på at dække alle medlemsstaters valutaer

e) en evaluering af, hvordan udbydere af valutaomregningstjenester anvender de oplysningskrav, der er fastsat i nærværende forordnings artikel 4 og 5, og den nationale lovgivning til gennemførelse af artikel 45, stk. 1, artikel 52, stk. 3, og artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366, og hvorvidt disse regler har øget gennemsigtigheden af vekselgebyrer

f) en evaluering af, hvorvidt og i hvilken udstrækning udbydere af valutaomregningstjenester har haft problemer med den praktiske anvendelse af nærværende forordnings artikel 4 og 5 og den nationale lovgivning til gennemførelse af artikel 45, stk. 1, artikel 52, stk. 3, og artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366

g) en cost-benefit-analyse af kommunikationskanaler og teknologier, som anvendes af eller er til rådighed for udbydere af valutaomregningstjenester, og som yderligere kan forbedre gennemsigtigheden af vekselgebyrer, herunder en evaluering af, hvorvidt der er visse kanaler, som betalingstjenesteudbydere bør være forpligtet til at tilbyde i forbindelse med fremsendelsen af de oplysninger, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 4. Denne analyse skal også omfatte en vurdering af

---

[15] Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/518 af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer (EUT L 91 af 29.3.2019, s. 36).

den tekniske gennemførlighed af en samtidig offentliggørelse af oplysningerne, ⌦ der er omhandlet ⌫ i nærværende forordnings artikel 4, stk. 1 og 3, før hver enkelt transaktion initieres, for alle de valutaomregningsmuligheder, der er tilgængelige i en pengeautomat eller på salgsstedet

h) en cost-benefit-analyse af indførelsen af muligheden for, at betalere kan blokere den mulighed for valutaomregning, der tilbydes af en anden part end betalerens betalingstjenesteudbyder i en pengeautomat eller på salgsstedet, og ændre deres præferencer i denne henseende

i) en cost-benefit-analyse af indførelsen af et krav til betalerens betalingstjenesteudbyder om ved leveringen af valutaomregningstjenester i forbindelse med en individuel betalingstransaktion at anvende den vekselkurs, der gælder på tidspunktet for initieringen af transaktionen ved clearing og afvikling af transaktionen.

2. Den rapport, der er omhandlet i stk. 1, skal mindst omfatte perioden fra den 15. december 2019 til den 19. oktober 2021. Den skal tage hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende i forbindelse med forskellige betalingstransaktioner, idet der især sondres mellem transaktioner, der initieres i en pengeautomat og på salgsstedet.

Ved udarbejdelsen af denne rapport kan Kommissionen gøre brug af de data, som medlemsstaterne har indsamlet i forbindelse med stk. 1.

🡻 924/2009 (tilpasset)

Artikel 15

Ophævelse

Forordning (EF) nr. ⌦ 924/2009 ⌫ ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til nærværende forordning ⌦ og læses efter sammenligningstabellen i bilag II ⌫.

Artikel 16

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft ⌦ 20 april 2021 ⌫.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den […].

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
Formand	*Formand*